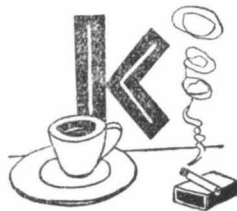

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
Α! σου είπε ποιά εινε η δουλειά;
οόσμη μ' ενδιαφέρον ο άνθρωπος
με τό ευρισμένο κεφάλι

—Βεβαία!... απάντησε περιήφανο
ο ώχρος νέος. Μοζ' είπε ότι
πρόκειται να «βάλουμε μια
σα νί δ α ν ά κ ο λ υ μ π ή σ η»!

—Και τότε θα νίνη αυτό;

—Απόψε. Θα σε περιμένη στis
έντεκα, κοντά τό νοσοκομείο του
Γκρήνιτς, όπου πρέπει να πάς
μαζύ με άλλους έξ. Έκει θα σου

πή ποθ' θα πάς να ζητήσης τη «σα νί δ α».

—Και... σου έκανε, μήπως, λογο για πληρωμή, Τίτο;

—Ναι!... Τό κέρδος μας θνάει 200 λίρες!

—Περίφημα! φώναξε ο άνθρωπος με τό ευρισμένο κεφάλι. Με
ένα τετοιο ποσό μπορούμε να κάνουμε να κολυμπήσουν όχι μιά,
άλλά πολλές «σανίδες»!

Και άποτεινόμενος σ' άλλους τούς συμμορίτες, άρχισε να τούς
λέη:

—Φίλοι, καθώς καταλαθαίνετε και μόνοι σας, η τύχη μας
βρήκε...

«Άλλά τή στιγμή αυτή άκούστηκε άξφανα από πάνω τους ένα
δυνατό «κράκ». Πί εγχε ουμής: Τά ασπιμένα δοκάρια τής στέγης
έβασσαν, από τό βάρος του Χάρρυ Ταξόν, ποδχε σκαλώσει
κει πάνω, και πριν προφτάσουν οι συμμορίτες ν' άπστρα-
θγούν, βήτηκαν κατακέφαλα ένα σωρό παλιοσανίδα και μαζύ
σ' αυτά και τό Χάρρυ, που ήταν, όπως είπαμε, μεταμφιεσμέ-
νος σ' έφημεριδοπώλη!

—Διάβολε!... Μωρε τί έπεσε άπάνω
μας! φώναξε πρώτος ο Μπόμπ, κατα-
ζαλισμένος απ' τό τρομερό βάρος του
δέγτηκε τό ευρισμένο του κεφάλι.

Ο Χάρου δέν εγχε πάθει άπολύτως
τίποτε πέφοντας. Έμεινε δίως εα-
πλωμένους άνάσκελα, προσποιούμενος
τό λιπόθυμο.

—Α! Ένας έφημεριδοπώλης! φώ-
ναξε ένας απ' τούς συμμορίτες.

Και συγχρόνως τίνεζε μιά γερή
κλωτσιά στον «ουρανοκατέβητο» νέο.

—Εινε σπιούνος! φώναξε κάποιος
άλλος, άρπάζοντας τό Χάρρυ από τό
σέβρο.

Μόλις είθε τό μεταμφιεσμένο σέ
έφημεριδοπώλη έρασιτέχη άστυνομικό,
ή Μπέστον φώναξε:

—Σύντροφοι, αυτός εινε εκείνος που
με παρακολούθησε! Σπάστε τον στο
ξόλο! Θυμάμαι καλά, ότι τον είδα στη
γωνία του σταθμού Μπλάκουαλλ!

Στά λόγια αυτά τής ώραςαί του Ουάι-
άιτελάσπελ, δέκα Σανδιμπάγμεν ρίχτηκαν έπάνω στο Χάρρυ.
Η γροθιές κι' η κλωτσιές έπεσαν σαν γαλάζι σ' έλο τό σώμα
του άτυχου νέου, ο οποίος για τίποτε άλλο δέν έφρόντιζε, παρά
πώς να προφυλάξη τό πρόσωπό του.

—Σαθής! φώναξε στους αμώθόρους συντρόφους του ο
Μπόμπ, ύστερα από λίγες στιγμές. Πρέπει να τον άνακρίνουμε.

Κι' άποτεινόμενος στον έυλοφορτωμένο αιχμάλωτό τους, τον
ρότησε με άπειλητικό τόνο:

—Πές μας γρήγορα, ποιος είσαι!... Γιατί είμαι σίγουρος, ότι
δέν είσαι εκείνος που προσπαθείς να φαίνεσαι!...

—Ποιάς εινε ο ναύτης του «Καναδά»; του φώναζε κι' η Μπέ-
στον. Πές το μας. Μη κάνης πώς δέν τον ξέρεις!...

Ο νεαρός άστυνομικός δίως δέν έβναζε ταιμιοδιά. Τότε ο
Τίτος ο φθιακός, τον πλησίασε και του είπε:

—Πές μας ποιος είσαι και τί ήθελες εκεί πάνω!... Μίλησε πριν
τό μετανοήσης!

—Θά τό πληρώσης αυτό που έκανες! φώναξε στο Χάρρυ έ-
νας κοκκινοτριχis. Όποιος δέν εινε δικός μας και μπαίνει εδó
μέσα, δέν θναίνει πειά ζωντανό.

—Άς τε τά λόγια, παιδιά! φώναξε ο Μπόμπ. Για να μη μι-
λήη, θα πή πώς εινε άνθρωπος τής άστυνομίας. Λοιπόν, άποάξτε
τον και ρίξτε τον στο ύπόγειο. Άν κάνουμε να κολυμπήση μια
«σα νί δ α» παραπάνω, δέν γάθκε ο κόσμος!... Έμπράς!...

Ο Χάρρυ, μόλις άκουσε τή διαταγή αυτή, έκανε να τρέξη
προς τή πόσα, αλλά πριν κάνει ένα βημα, τον άπασαν τρεις
κτηνώδεις «Σανδιμπάγμεν» και τον έβασαν μπροστά στο άνοιγμα
μιάς καταπακτής, τήν μυστική πόσα τής οποίας εγχε άνοι-
ξει έντωμαθα ένας απ' τούς συντρόφους τους.

—Κατεβάστε τον! ουρλιαξε άερίζοντας απ' τή λύσσα του ο

Μπόμπ. Κατεβάστε τον! Δέν έχουμε καιρό να πολυκοιζόμε-
στε για ένα παλιοσπιούνο!

Οι τρεις κακοίτροι, μόλις άκουσαν τήν τρομερή αυτή δια-
ταγή του άρχηγού τους, άνάγκασσαν, με σπρωξές και χτυπή-
ματα, τον Χάρρυ να κατεβή τήν σαραβαλιασμένη και μουχλια-
σμένη έβλίην σκάλα τής καταπακτής και κατόπι άφησαν να
πέση από πάνω του με κρότο τό σκέπασμα τής.

Ο Χάρρυ Ταξόν, αφού έμεινε κάμποση ώρα θρβιος στο τε-
λευταίο σκαλοπάτι τής θρωμερης και ώγρης εκείνης σκάλας,
συνήλθε κάπως από τή μεγάλη του ζάλη κι' άρχισε να έρευνά
τό μέρος στο όποιο τον εγχαν ρίξει οι άπαισιο «Σανδιμπάγμεν».

Βρισκόταν σ' ένα κατασκότεινο, ύγρο και θρωμένο ύπόγειο,
τό όποιο έφτανε ως τήν όχθη του Ταμέσσεω. Η πλευρά αυτή
του ύπογειου προς τόν ποταμό ήταν καγκελλόφραγη προς τό
έπάνω μέρος και από τά σίβερα τής φυλακής του ο νεαρός ά-
στυνομικός μπόρεσε να ίδη, κάτω από τό ώχρό κι' αδύναμο
φως του φεγγαριού, τά θολά νερά του μεγάλου ποταμού. Στο
θέαμα αυτό, η καρδιά του σφίχτηκε από τό φόβο του θανάτου
και δοκίμασε να λυγίση ένα-δυό κάγκελλα, αλλά μάταια άγω-
νίστηκε. Τά σιδερένια κάγκελλα ήταν χοντρά και καλά ση-
γυμένα στη θέσι τους.

Τότε ο Χάρου σκέφτηκε τον φίλο του έφημεριδοπώλη και
σφούιε συνθηματικά.

Πέρασαν λίγες στιγμές ήσυχίας και μετά άκούστηκε τό ίδιο
συνθηματικό σφύριγμα.

—Α!... Άποσε να στεναγμό χαρομένο ο Χάρρυ. Ο Ούλλυ
δέν έβγυνε! Υπάκουε έλιπίδα να σαθó!...

Κι' όταν σέ λίγο είθε τον μικρό του φίλο άντίκρυ στον Τά-
μεση, του έγγνε:

—Ούίλλυ, πέσε μπρούμπα και έ-
λα δω!

Ο καγκελλόφρακτος τοίχος του ύ-
πογειου, στο όποιο βρισκόταν ο Χάρ-
ρυ, ήταν ένα μικρό τιμήμα ενός με-
γάλου ύδατοφράγτη. Κι' ο Ούίλλυ,
για να σπάση στά κάγκελλα τής ου-
λακής του φίλου του, έσοπε να πε-
ράση πάνω σ' έναν στενό τοίχο. Αυτό
ήταν όχι μόνο δύσκολο, αλλά και
έπικίνδυνο, γιατί ο τοίχος ήταν γα-
λασμένος σέ πολλές μεριές και τά
νερά του ποταμού πλήθαιναν άλόενα
και δέν θέλανε παρά μόνο δύο-τρεις
σπιθαμές για να τον έπερσοσουν.
Άργισε λοιπόν, ο τολμώδης μικρός,
να σέρνεται σιγά-σιγά και με μεγά-
λη προσοχή, ώσπου, τέλος, γένισε
στην τόλιμη του και τήν σερτάδα
του, κατόρθωσε να φάση μπροστά
στά κάγκελλα.

—Μπόσθ, Ούίλλυ! Άέριξε ότι
και να πή κανείς! το είθε τότε ο
Χάρου, ναίθειοντάς τον. Η ζωή μου
έρασπάται από σένα. Κίτταξε να μνη πέσης στά χέρια των
«Σανδιμπάγμεν»!... Χοεινίγεται μεγάλη κατασωσούνη!

—Όπτε κινδυνώεις, Χάρου;

—Βεβαία! Καθώς έλέπεις και μόνος σου, άν δέν προσπαθής
θα με πνίγουν τά νερά του ποταμού, τά όποια διασκέδης άνεθι-
νουν και άχ νεύγουν τό ύπόγειο. Λοιπόν, άν σου δώσω ένα
γροθίμα. Αχ τό πώς στο ποτοπωλείο του Μπόστον... Άν τό πώς
γρήγορα, θα με σώσης...

—Θά κάνω στερά. Χάρρυ! έβεβαίωσε τον νεαρό άστυνομικό
ο μικρός ναθρία. Όπτε ο διάβολος δέν θα μπορέση να μ' έ-
μποδισή! Δός μου τό γροθίμα.

—Μιά στιγμή... Περιμενε... είπε ο Χάρρυ.

Κι' άμέσως έβγαλε τό σμειοματάριό του, έγραψε λίγα λό-
για σ' ένα φύλλο, τό έκοψε, τό δίπλωσε και τό έβασε στο φί-
λο του.

—Βάλτο έσύ μέσα σ' ένα άκάκελλο, Ούίλλυ, του είπε. Και
πρόσεξε! Βάλε δλα τά δυνατά σου και καλή άντάμωσι!...

Ο μικρός έχωσε μέσα στον κόρφο του τό γραμματάκι του
φίλου του και μετά άρχισε να σέρνεται πάλι έπίωυ στή τοίχο.

Όταν ο Χάρρυ έχασε απ' τά μάτια του τό φίλο του, κάθισε
κατάχαμα, με τίς πλάτες στον τοίχο, και περίμενε τή άπελευ-
θέρωσή του. Ήταν ήσυχος πειά, γιατί ήξερε πώς η ζωή του
κρεμόταν από τόν πιο έπιδύξιο και τολμηρό άνθρωπο του κό-
σμου: τόν Σέρλοκ Χόλμς.

(Άκολουθεί)

